

— Видишъ ли, сестро, дума тя, тази кукла е по-хубава отъ другата. Тя мърда, крѣщи и е топла. Нека повиемъ нея. Тя ще бжде мое дѣте, азъ ще бжда майка, ще дойда у васъ на гости, а ти ще ми поискашъ бебето. Но ще му видишъ мустакитѣ, това ще те почуди. Сетнѣ ще видишъ ушитѣ, па и опашката и това ще те почуди. Па ще ми кажешъ: Ахъ! Боже мой. А азъ ще ти отговоря: да, госпожо моята дъщеря е такава. Всички малки момичета сега сж такива.

Прѣзъ това врѣме и Козета бѣше увила въ парцали костурката си, люлѣеше я на ржцѣ и ѝ тананикаше да заспи.

Тенардиерица седна при жълтия човѣкъ.

— Мжжъ ми има право. Този човѣкъ може да е нѣкой богаташъ, но се приструва на сиромасъ.

— Господине, каза тя като си сложи лактитѣ на масата.

При думата господине човѣкътъ като че се събуди. Досега тя му казваше „старче“, „пжтниче“ и т. н.

— Да ви кажа ли азъ вамъ, господине, продължи тя съ сладъкъ гласъ, който за нея бѣше по-грозенъ, отколкото свирѣпостъта ѝ. И мене се иска, и азъ бихъ желала да играе дѣтето, азъ не съмъ противна на това, но то бива веднажъ, дважъ... Тя нѣма счупена пара, та трѣбва да работи.

— Ще рече, това дѣте не е ваше? — запита човѣкътъ.

— О, Боже мой, разбира се, не е. То е едно бѣдно дѣте, което ние прибрахме по милость. То е едно тжпоумно дѣте; въ главата му трѣбва да има вода; я погледай, колко му е голѣма главата. Майка ѝ не праща вече пари. Напразно пишемъ